zbavuje ho nároku na beztrestnost, podmíněného právě zachováním též těchto podmínek, bez ohledu zda nemožnost tato byla způsobena též náhodou nebo zásahem osoby jiné, třetí, stejně jako samotného poškozeného (srov. rozh. č. 3498, 3691 Sb. n. s.). Rozhodnutí nejvyššího soudu č. 1688 Sb. n. s., jehož se stížnost dovolává, nepřiléhá na projednávaný případ: řeší pouze otázku nároku na pachatelovu beztrestnost z důvodu učiněného narovnání, při čemž škoda skutečně v dohodnuté lhůtě b y l a nahrazena, ne však účinky, jaké plynou pro pachatele zpronevěry, nedodrží-li platebních lhůt z důvodu pozdějšího jednostranného ustoupení poškozeného od dohody. Stěžovatel v řízení před nalézacím soudem vůbec netvrdil, že jedině vzetí do vazby odňalo mu možnost zachovati lhůty splátek, a nemůže teprve v řízení zrušovacím doplňovati novotami své zodpovídání. Nehledíc k tomu, že stěžovatel byl ve vyšetřovací vazbě jen od 12. června 1934 do 18. června 1934 a že tedy doba ta postihovala by jedině jeho povinnost ke složení částky 15.246 Kč, termínovanou ke dni 15. června 1934, nemohla by ani tato skutečnost, byť i byla přivoděna jako následek zásahu poškozené Úmrtní pokladny, totiž učiněného trestního oznámení, zbaviti ho povinnosti zachovati lhůtu platební, neboť ani uvalená vazba nebránila mu zaříditi přes to vhodné disposice majetkové, aby splnil svůj závazek, o němž tvrdí, že byl po právu. Uplatňovaná námitka je však tím méně účinná, když ze zjištění nalézacího soudu, stížností vůbec nenapadených, je zřejmo, že stěžovatel nesplnil ani tvrzených svých závazků v příčině placení splátek po 2.500 Kč počínajíc dnem 1. září 1934, tedy v době, kdy jeho vyšetřovací vazba již dávno pominula.

Na námitku přednesenou obhájcem stěžovatelovým při roku, že narovnání bylo porušeno samým poškozeným tím, že učinil na obžalovaného trestní oznámení, ačkoli nepodání trestního oznámení tvořilo součást dohody, stačí odvětiti, že stěžovatel by nebyl zbaven dobrodiní beztrestnosti z důvodu účinné lítosti, i když bylo na něho učiněno trestní oznámení, kdyby byl ze své strany dostál povinnosti z dohody pro něho vyplývající. — — —

Čís. 6193.

Niet zákonného ustanovenia, ktoré by nepripúšťalo, aby bol súdom vypočutý svedok, ktorý po upozornení podľa §§ 205, 206 tr. p. najprv prehlásil, že nechce svedčiť, pozdejšie sa však dostavil k hlavnému pojednávaniu a oznámil, že svedčiť chce.

Ide o vopred uvážený úmysel v smysle § 278 tr. zák., keď sa pachateľ dlhšiu dobu pred činom zaoberal myšlienkou na usmrtenie, po rozvahe a v kľude činil prípravy, odstraňoval prekážky a previedol čin premyslene a plánovite.

(Rozh. zo dňa 3. mája 1938, Zm III 88/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu vraždy atď., zmätočné sťažnosti obžalovaného a ustanoveného obhájcu zčasti odmietol, zčasti zamietol.

Z dôvodov:

Výsluchu svedkov M. (syna obžalovaného) a N. (manželky obžalovaného) sa protivil obhájca preto, lebo po upozornení podľa §§ 205 a 206 tr. p. vraj už prehlásili, že svedčiť nechcú, a preto už nemohli byť súdom vypočutí.

Podľa zápisnice o porotnom hlavnom pojednávaní N. a M. na začiatku porotného hlavného pojednávania po poučení podľa §§ 205 a 206 tr. p. síce prehlásili, že nie sú ochotní svedčiť, a bolo preto vypočutie týchto svedkov aj pominuté, ale pozdejšie k hlavnému pojednávaniu sa znova dostavili s tým, že svedčiť chcú.

Vyskytly sa tu tedy skutočnosti, z ktorých plynulo, že svedkovia, ktorí podľa § 205, čís. 1 tr. p. boli sprostení záväzku svedčiť, pozmenením pôvodne prejavenej svojej vôle sa znovu podrobili vypočutiu súdom.

Ponevráč niet zákonného ustanovenia, ktoré by nepripustilo, resp. zakazovalo, aby v takomto prípade bol svedok súdom vypočutý, preto porotný súd neporušil zákon, keď na návrh verejného žalobcu cieľom objasnenia skutkového stavu nariadil znova výsluch svedkov M. a N., hoci títo aj predtým už použili zákonom im priznaného práva odopreť svedectvo.

V prevedení zmätočnej sťažnosti domáha sa sťažovateľ zrejme, aby čin obžalovaného bol kvalifikovaný ako zločin úmyselného zabitia podľa §§ 279 a 280 tr. z., nakoľko namieta, že obžalovaný nespáchal činy za vinu mu kladené v úmysle vopred uváženom. Touto výtkou poukazuje sťažovateľ na vecný dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p.

Podľa skutočností porotcami v skutkových otázkach zistených nenávidel obžalovaný svoju ženu, chodil za inými ženskými a deti mu zavadzaly. V júli 1937 dal domček, majiteľkou ktorého bola jeho žena, poistiť a poistku si nechal vystaviť na svoje meno. Pred zapálením domu 26. septembra 1937 odniesol z domčeku svoje sviatočné šaty a uschoval ich aj s poistkou a s inými dôležitými listinami v dome svojich rodičov. Dňa 1. októbra 1937 prikázal svojmu synovi J., aby tajne vytiahol kľúč od ich domčeku a aby tento priniesol na miesto, kde strážil kukuricu. Toho istého dňa išiel v noci domov a, keď sa presvedčil, že celá jeho rodina spí, priniesol náruč slamy, túto slamu položil v izbe na podlahu, polial ju a bytové zariadenie petrolejom, ktorý si priniesol so sebou, a chystal sa slamu zapáliť. Svojej manželke, ktorá sa medzitým prebudila a vstala, hovoril, aby bola ticho, lebo vonku niekto chodí. Keď si manželka znova ľahla, palicou ju udrel na posteli tri razy po hlave. Potom zapálil slamu a keď zbadal, že sa aj deti zobudily, a to šesťročná Ľ. a štyrročný F., postúpil aj k tým a palicou tiež uderil ich po hlave, takže

upadly do bezvedomia. Potom vyšiel von, čakal pri dverách, a keď jeho manželka, ktorá sa zatiaľ prebrala z omráčenia, bežala z horiaceho domčeku von, udrel ju medzi dverami celou silou sekerou po hlave, takže klesla v bezvedomí k zemi.

Z týchto skutočností bezpochybne plynie, že sa obžalovaný zaoberal dlhšiu dobu pred spáchaním činu myšlienkou vyhubiť svoju rodinu — manželku a deti —, ktoré mu boly len na ťarchu, že dlhší čas pred činom po rozvahe a v kľude učinil prípravy k uskutočneniu svojho úmyslu, že odstranil prekážky, ktoré by mu snáď zavadzaly v prevedení činu, že uvažoval vopred i o vhodnej dobe a spôsobe prevedenia tohoto činu. Potom pokračoval premyslene a plánovite. Po predchádzajúcich prípravách previedol čin v noci a zákerne, vyčkávajúc dobu, keď mohol predpokladať, že jeho manželka a deti už zaspaly. Aby sa dostal na miesto činu, musel predtým vykonať zrejme i dlhšiu cestu, po ktorej sa plížil do domčeku, kde spala jeho rodina. Keď sa tu presvedčil, že manželka a deti už skutočne spia, chystal sa v kľude uskutočniť svoj úmysel. Ani vtedy, keď sa jeho manželka a deti neočakávane prebudily, neupustil od uskutočnenia svojho úmyslu, ale odhodlaný odstrániť každú prekážku, výhovorkami ukľudňoval svoju manželku, potom ju ako aj deti, ktoré sa prebudily, údermi omráčil, aby im znemožnil zachrániť sa. Po zapálení domčeka ozbrojený sekerou, číhal pred dverami, aby z horiaceho domku mu nemohly uniknúť jeho obeti. Keď sa však jeho manželka z omráčenia prebrala a preca sa jej podarilo z horiaceho domčeku vybehnúť s najmladším dieťaťom, uderil ju medzi dverami veľkou silou sekerou po hlave zrejme preto, aby aspoň týmto spôsobom chrániacu sa manželku odpratal so sveta. Toto jeho konanie zvlášť poukazuje na odhodlanosť a na pevný úmysel obžalovaného za každú cenu pozbaviť života svoju manželku a svoje deti.

Je preto zrejmé, že obžalovaný konal po zrelej úvahe a čin previedol podľa plánu vopred premysleného, pri čom sa k nemu nerozhodol následkom dajakého duševného rozrušenia, ktoré by bolo jeho kľudnú rozvahu snáď hatilo.

Nemýlili sa tedy porotcovia, keď na základe zistených skutočnosti dospeli k záveru, že obžalovaný konal v úmysle vopred uváženom, a preto právom boly kvalifikované činy obžalovaného ako štvornásobný zločin vraždy podľa § 278 tr. zák. a dvojnásobný zločin pokusu vraždy podľa §§ 65, 278 tr. z.

Čís. 6194.

Z ustanovenia § 79, odst. 2 tr. p. neplynie, ani že by nebolo dovolené doručiť súdne rozhodnutie súkromnému žalobcovi, keď preukázal advokáta alebo oprávneného zmocnenca k prijatiu doručovaných spisov, ani že doručenie súdneho rozhodnutia v takom prípade súkromnému žalobcovi je neúčinné voči jeho právnemu zástupcovi.

(Rozh. zo dňa 6. mája 1938, Zm III 9/38.)